

Arrest

nr. 187 910 van 1 juni 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 27 mei 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 mei 2017.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 mei 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juni 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. JP LIPS, loco advocaat B. ELYN, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 17 november 2013 en dient een asielaanvraag in op 28 november 2013. Zijn echtgenote en drie minderjarige kinderen waren reeds op 16 maart 2012 België binnengekomen en hadden hier asiel aangevraagd. Hun aanvraag werd niet ingewilligd.

Op 19 december 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van in overwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

Op 8 januari 2014 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 5 november 2014 trekt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn beslissing van 19 december 2013 in.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 135 069 van 16 december 2014 wordt het beroep tegen de ingetrokken beslissing van de commissaris-generaal van 19 december 2013 verworpen.

Op 30 januari 2015 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een nieuwe beslissing ten opzichte van verzoeker. Het betreft een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 5 mei 2015 wordt ten opzichte van verzoeker een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Bij arrest van de Raad nr. 147 576 van 11 juni 2015 worden aan verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 16 juni 2015 wordt aan verzoeker een verlenging toegekend van de termijn om het grondgebied te verlaten tot 26 juni 2015. Op 24 april 2017 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf.

Verzoeker heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 16 mei 2017.

Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 mei 2017 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 18 mei 2017 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Deze beslissing werd op 23 mei 2017 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig uit de gemeente Balldre i Ri (district Lezhë, Albanië). U bent in het bezit van de Albanese nationaliteit. U bent gehuwd met D.(...) P.(...) (O.V. 6.978.632) en jullie hebben drie kinderen. In november 2011 werd de broer van uw echtgenote in de rechtbank doodgeschoten. Maffialeden en agenten van de politie hadden deze moord bewerkstelligd. Uw schoonbroer, met wie u een maand voor zijn dood een ernstig conflict had gehad waarna jullie zich verzoend hadden, had u enkele dagen voor zijn dood verteld dat een maffialid hem bedreigd had met de dood en u wist bijgevolg wie de dader was. U hebt na deze gebeurtenis nooit bekend gemaakt wie de dader was uit angst voor represailles. U en uw echtgenote wilden nadien samen Albanië verlaten. Jullie reisden naar Italië, maar gezien Griekenland u een inreisverbod voor de Europese Unie had opgelegd, kon u niet verder reizen en diende u naar Albanië terug te keren. Uw echtgenote kwam met jullie kinderen naar België en diende een asielaanvraag in op 16 maart 2012. Op 31 mei 2012 nam het Commissariaat-generaal hierin een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Door het Commissariaat generaal werd geoordeeld dat uw echtgenote geenszins aannemelijk gemaakt had dat de moord op haar broer effectief het werk was van een aan de maffia gelinkte groepering en dat zij niet afdoende aannemelijk gemaakt had voor de door haar aangehaalde problemen voor het verkrijgen van hulp en/ of bescherming geen beroep te kunnen doen op de in Albanië opererende autoriteiten. Op 21 juni 2013 diende uw echtgenote een tweede asielaanvraag in die door de Dienst Vreemdelingenzaken op 27 juni 2013 niet in overweging werd genomen. U bleef zelf al die tijd in Albanië bij uw ouders. Ongeveer een jaar voor uw asielaanvraag in België riep iemand van de bende die uw schoonbroer vermoord heeft u toe vanuit het raam van een wagen. Hij beledigde u en zei dat hij u zou vermoorden. Toen u op een dag in een café was, kwam u opnieuw iemand van deze bende tegen die u vroeg wat u kwam doen in Lezhë. U zei dat u er was geboren en er mocht zijn als u dat wou. Hij antwoordde dat hij u aanraadde om niet te blijven want u zou ook moeten boeten. De relatie tussen u en uw echtgenote verslechterde ondertussen en zij wil van u scheiden. U bent echter niet bereid uw drie kinderen op te geven. Omdat u zich met uw echtgenote wilde verzoenen, bezocht u haar broer toen hij op vakantie was in Albanië. Hij zei u dat zijn zus geleden had omwille van u en dat u haar met rust diende te laten. Bovendien dacht uw schoonfamilie dat, gezien u en uw schoonbroer een maand voor zijn dood een conflict hadden, u wel iets met zijn dood te maken kon hebben. U hoorde na dit ene contact met uw schoonbroer niets meer van hem. Ongeveer twee maand voor uw asielaanvraag was de neef van uw echtgenote in Albanië op

bezoek en ook hem zocht u op. U wilde dat hij u en uw vrouw zou verzoenen, maar ook hij stond aan de kant van uw vrouw en wilde niet ingaan op uw verzoek. Hij wilde dat u wegging en haar met rust liet. U hoorde nadien niets meer van hem. U diende een asielaanvraag in op 28 november 2013. Op 19 december 2013 besliste het Commissariaat-generaal uw asielaanvraag niet in overweging te nemen. Op 22 januari 2014 diende u tegen deze beslissing van het Commissariaat-generaal een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 5 november 2014, tijdens uw procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd de bestreden beslissing door het Commissariaat-generaal ingetrokken en zodoende werd uw beroep doelloos bevonden, met een verwerping d.d. 16 december 2014 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot gevolg. U vreesde in Albanië vermoord te worden door de familie van uw echtgenote of door de moordenaars van uw schoonbroer. U kwam ook naar België om herenigd te zijn met uw drie kinderen. Op 30 januari 2015 nam het Commissariaat-generaal opnieuw een weigeringsbeslissing. U had immers noch vrees ten aanzien van uw schoonfamilie, noch uw vrees voor de moordenaars van uw schoonbroer aannemelijk gemaakt. Bovendien werd geoordeeld dat u een beroep kon doen op de bescherming van uw autoriteiten. Volledigheidshalve werden in deze beslissing de (reeds hierboven geciteerde) conclusies van het Commissariaat-generaal gedaan in het kader van de eerste asielaanvraag van uw echtgenote opgenomen. Wat betreft uw wens herenigd te worden met uw kinderen werd opgemerkt dat dergelijk motief geen verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. De Raad bevestigde de beoordeling en de beslissing van het Commissariaat-generaal en weigerde u op 11 juni 2015 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 16 mei 2017 diende u uw huidige asielaanvraag in. U wijst in het kader van uw huidige asielaanvraag opnieuw op het feit dat u drie kinderen in België heeft en op uw problemen met de moordenaars van uw schoonbroer. U voegt toe in het verleden tevens in een conflict verwickeld te zijn geweest met een crimineel naar aanleiding van een aan/verkoop van grond. Omdat u geen namen durfde te geven, had u deze feiten eerder verzwegen. Verder stelt u dat u in het verleden lid was van de Democratische Partij (DP) en dat DP'ers geen rechten kennen en gewroken worden. Tot beweert u als katholiek in Albanië niet veel rechten te hebben.

B. Motivering

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een meervoudige asielaanvraag bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de commissaris-generaal het asielverzoek niet in overweging.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag ten dele steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u kende met de moordenaars van uw schoonbroer en het feit dat u kinderen in België zijn. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw ingeroepen vrees voor uw schoonfamilie en voor de moordenaars van uw schoonbroer niet aannemelijk had gemaakt en omdat u niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp en bescherming van uw autoriteiten. Uw wens tot gezinshereniging hield dan weer geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Voor wat betreft uw vrees ten aanzien van de moordenaars van uw schoonbroer legt u immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, noch brengt u relevante stukken hieromtrent aan.

Wat betreft het feit dat uw kinderen in België zijn moet herhaald worden dat uw wens tot gezinshereniging niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie, noch dat deze enig verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Verder beweerde u in een conflict met een crimineel verwickeld te zijn geweest naar aanleiding van een aan/verkoop van grond. U heeft dit conflict evenwel nooit eerder ter sprake gebracht, noch bij uw eerste asielaanvraag tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, noch tijdens de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hoewel uw eerste asielaanvraag definitief werd afgesloten op 11 juni 2015 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, diende u pas nadat u door de Belgische autoriteiten aangehouden en opgesloten werd met het oog op uw verwijdering van het Belgisch grondgebied en minder dan een etmaal voor uw geplande repatriëring een nieuwe asielaanvraag in. Dergelijk handelen is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er dan ook toe geen enkel geloof te kunnen hechten aan het beweerde conflict. Uw verweer dit conflict niet eerder aangekaart te hebben omdat u geen namen durft te noemen kan niet weerhouden worden. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.

Uw bewering dat u ten gevolge van uw vroeger lidmaatschap bij de DP problemen zal kennen, omdat DP'ers nu eenmaal gewroken worden en geen rechten hebben, is een blote bewering die elke objectieve grond mist. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u, volgens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag (1ste AA, CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ), slechts een viertal jaar lid was van de DP en dit aan de beginjaren van de partij (de partij werd opgericht in 1990). U bent aldus reeds meer dan 20 jaar niet betrokken bij de partij/politiek, waardoor het geenszins aannemelijk is dat u anno 2017 nog problemen zou kennen ten gevolge van uw betrokkenheid bij de DP. Deze vaststelling geldt te meer daar u slechts gewoon lid was en u in uw eerste asielaanvraag niet de minste melding maakte van enig probleem ten gevolge van uw (vroegere) politieke voorkeur. Bovendien blijkt uit informatie dat hoewel er een politiek spanningsveld bestaat tussen de DP en de SP (Socialistische Partij; de huidige regeringspartij) - wat zich in verkiezingsperiodes durft te vertalen in het uitoefenen van druk op kiezers door o.a. te dreigen met ontslag opdat zij verkiezingsevenementen zouden bijwonen – er geen sprake is van een systematische vervolging of een systematisch ontzeggen van de toegang tot het uitoefenen van basisrechten. Aldus is een (vroeger) lidmaatschap bij de DP actueel geen grond om a priori problemen te kennen in Albanië.

Ook uw opmerking dat u als katholiek in Albanië geen rechten heeft, is een blote bewering die elke objectieve grond mist. Albanië is een seculiere staat waarin godsdienstvrijheid gerespecteerd wordt en discriminatie op grond van religie bij wet verboden is. In het algemeen wordt deze godsdienstvrijheid gerespecteerd en is er geen sprake van veiligheidsincidenten ten gevolge van religie. Het louter katholiek zijn is aldus geen grond om actueel a priori problemen te kennen in Albanië.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de

elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat uw asielaanvraag niet in overweging kan worden genomen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Uw aandacht wordt gevestigd op het feit dat tegen deze beslissing geen schorsend beroep kan worden ingediend aangezien u zich in een situatie bevindt zoals vermeld in artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing overeenkomstig artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet, aangezien u zich op het ogenblik van de kennisgeving van de beslissing in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in artikel 74/8 en 74/9 bevindt of ter beschikking bent gesteld van de regering.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Op grond van het inquisitoir karakter van zijn rechtspleging komt het de Raad toe te bepalen wie partij is in de zaak (RvS 1 juli 2003, nr.121.147). *In casu* kan de in het verzoekschrift aangeduide tegenpartij, met name “De Dienst Vreemdelingenzaken”, niet tot verweer geroepen worden aangezien de beslissing met betrekking tot de inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag niet tot diens bevoegdheden behoort. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is in deze verwerende partij.

2.2. Waar verzoeker in zijn “beroep tot nietigverklaring” vraagt om huidig beroep ontvankelijk en gegrond te verklaren en bijgevolg de bestreden beslissing te vernietigen, verwijst de Raad naar het gewijzigde artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de Raad inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht beschikt, ook voor de beslissingen tot niet-inoverwegingname bedoeld in artikel 57/6/1 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). In tegenstelling tot hetgeen verzoeker vraagt kan de Raad derhalve de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag slechts vernietigen om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit wat volgt, en kan de Raad de beslissing van de commissaris-generaal uiteraard niet schorsen. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. In een eerste middel betwist verzoeker het besluit van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat er geen nieuw element voorhanden is dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. Hij wijst er vooreerst op dat hij in het verleden verwikkeld was in een conflict betreffende de verkoop van een stuk grond en laakt dat hij niet afdoende werd gehoord betreffende dit conflict. Voorts herhaalt verzoeker dat hij vreest gewroken te worden omwille van zijn lidmaatschap van de Christelijke Democratische partij, een minderheidspartij die in Albanië ernstig onderdrukt wordt. Tot slot wijst verzoeker erop dat hij katholiek is in een voornamelijk islamitisch land.

3.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het non-refoulementbeginsel, poneert verzoeker dat hem gedwongen terugsturen zijn dood zou kunnen betekenen.

3.3. Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

3.4.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede en huidige asielaanvraag ten dele steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk dat hij drie kinderen in België heeft en dat hij in Albanië vreest vermoord te worden door de moordenaars van zijn schoonbroer.

In 's Raads arrest nr. 147 576 van 11 juni 2015 werd inzake verzoekers eerste asielaanvraag geoordeeld als volgt:

“2.2.4.1. In verband met de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij haar vrees ten aanzien van haar schoonfamilie niet aannemelijk gemaakt heeft, benadrukt verzoekende partij in haar verzoekschrift de verbale dreigementen van de broer en de neef van haar echtgenote. Zij verwijst desbetreffend naar haar verklaring tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal van 16 december 2013, waar zij stelde dat de broer en de neef van haar echtgenote zeiden “U zal het met uw hoofd betalen als u dichterbij komt, laat haar met rust (...)”. Verzoekende partij neemt deze dreigementen serieus, daar in haar streek van afkomst de kanun nog sterk leeft. Zelfs indien verzoekende partij niets te maken heeft met de moord op haar schoonbroer, kan haar schoonfamilie, zo zij hierover anders denkt dan wel oordeelt dat verzoekende partij haar echtgenote en kinderen met rust dient te laten, verzoekende partij doden op grond van de kanun zonder hiertoe gestraft te worden. Immers blijven vergeldingen in het kader van de kanun dikwijls straffeloos.

2.2.4.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij haar vrees ten aanzien van haar schoonfamilie geenszins aannemelijk gemaakt heeft. Door verwerende partij wordt vooreerst terecht opgemerkt dat de neef van haar echtgenote in Duitsland verblijft en dat haar broer in Italië woont, waardoor bezwaarlijk gesteld kan worden dat verzoekende partij hen in Albanië dient te vrezen. Verder hebben zij nooit tot verzoekende partij persoonlijk toenadering gezocht en is verzoekende partij bij de twee gelegenheden waarbij ze haar bedreigden zelf naar hen toegegaan toen zij in Albanië op bezoek waren. Evenmin hebben zij ooit fysiek geweld tegen verzoekende partij gebruikt. Zij hebben verzoekende partij enkel aangemaand om haar echtgenote met rust te laten en waren niet bereid om haar te helpen bij een verzoening (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 16/12/2013, p. 8-9). Dat de schoonfamilie verzoekende partij werkelijk zou willen vermoorden, blijkt dan ook uit niets. De loutere verwijzing naar algemene informatie over de aanwezigheid van het fenomeen van de bloedwraak in Albanië (bijlagen 3-5 van het verzoekschrift) volstaat niet om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient immers in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partij, gelet op het voorgaande, in gebreke blijft.

2.2.5.1. Waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij evenmin haar vrees voor de moordenaars van haar schoonbroer aannemelijk heeft gemaakt, betoogt verzoekende partij dat, hoewel zij nog afzienbare tijd in haar regio van herkomst heeft verbleven, zij steeds op haar hoede diende te zijn en zich nooit veilig voelde. De vrees om aangevallen te worden met ernstige verwondingen of de dood tot gevolg, was voortdurend aanwezig. Dit blijkt des te meer uit het gegeven dat verzoekende partij haar voornaam heeft laten veranderen uit angst om gevonden te worden.

2.2.5.2. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partij zich na de moord op haar schoonbroer steeds vrij bewogen heeft in Albanië en er ook gewerkt heeft. Bovendien verbleef verzoekende partij tot haar vertrek in november 2013 steeds in haar gebruikelijke woonplaats bij haar ouders, buiten een verblijf van twee maanden in Tirana na de moord op haar schoonbroer in november 2011. Er kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat de bewuste moordenaars van haar schoonbroer geen gelegenheid

hadden om verzoekende partij te elimineren mocht dit hun doel geweest zijn. De uitleg van verzoekende partij dat haar vrees ten aanzien van de moordenaars van haar schoonbroer duidelijk blijkt uit het feit dat zij haar naam veranderd heeft uit angst om gevonden te worden, kan allesbehalve overtuigen gelet op de vaststelling dat verzoekende partij anderzijds wel tot haar vertrek in november 2013 verbleef in haar gebruikelijke woonplaats bij haar ouders, hetgeen niet verenigbaar is met de door haar voorgehouden vrees om gevonden te worden door de moordenaars van haar schoonbroer. De vaststelling dat verzoekende partij al die tijd vrijelijk in Albanië kon wonen en haar gang kon gaan zonder noemenswaardige problemen en zonder één incident te hebben meegemaakt waarbij fysiek geweld werd gebruikt, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van de door haar beweerde vrees om vermoord te worden door de moordenaars van haar schoonbroer.

2.2.6. Daarenboven is de Raad van oordeel dat verzoekende partij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen geen beroep zou kunnen doen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Internationale bescherming kan slechts worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, minstens dat hij daartoe enige poging onderneemt. Verzoekende partij heeft evenwel nagelaten de bedreigingen van haar schoonfamilie en de bedreigingen van de moordenaars van haar schoonbroer aan te geven bij de politie. Aangezien verzoekende partij de autoriteiten niet op de hoogte bracht van haar problemen, kan zij onmogelijk aanvoeren dat de geboden bescherming niet effectief zou zijn, zoals zij beweert. Bovendien blijkt uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 10, landeninformatie, deel 1) dat in Albanië tal van maatregelen werden genomen om de politie te professionaliseren en haar doeltreffendheid te verhogen, zoals overheveling van bevoegdheden van het Ministerie van Binnenlandse Zaken naar de politie. In 2008 werd een nieuwe politiewet aangenomen. Volgens de Europese Commissie heeft deze wet een positief effect op het functioneren van de politie. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift benadrukt dat in desbetreffende informatie tevens gesteld wordt dat niettegenstaande aanpassingen aan het aanwervingsbeleid en andere standaardisering door het Ministerie van Binnenlandse Zaken, de algehele prestatie van de politie zwak blijft en dat onprofessioneel gedrag, corruptie en lage salarissen de belangrijkste hinderpalen zijn voor de ontwikkelingen van een effectieve burgerlijke politie, wijst de Raad erop dat dit niet wegneemt dat indien de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Aangaande de opmerking van verzoekende partij dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend baseert, dateert van 9 januari 2012 en derhalve drie jaar oud is, stelt de Raad dat de loutere vaststelling dat deze informatie dateert uit 2012 niet volstaat om aan te tonen dat deze informatie niet meer actueel of niet correct zou zijn. Voorts blijkt uit de door verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift toegevoegde internationale rapporten en persberichten (bijlagen 3-5) niet dat de Albanese autoriteiten niet bereid zouden zijn om op te treden inzake de door verzoekende partij beweerde problemen met haar schoonfamilie en met de moordenaars van haar schoonbroer. Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bemerkt de Raad dat dergelijke verwijzing niet dienstig is daar arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht. De Raad sluit zich dan ook aan bij de conclusie van verwerende partij dat de Albanese autoriteiten in geval van eventuele (veiligheids-)problemen aan alle onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Gelet op wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij noch aanspraak kan maken op de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch op de subsidiaire beschermingsstatus met toepassing van artikel 48/4, § 2, a en b van voormelde wet, aangezien zij haar vrees ten aanzien van haar schoonfamilie en ten aanzien van de moordenaars van haar schoonbroer geenszins aannemelijk heeft gemaakt en zij daarenboven evenmin aannemelijk maakt zich voor de door haar voorgehouden problemen niet te kunnen beroepen op de bescherming van de Albanese autoriteiten.

Verder wijst de Raad erop dat de subsidiaire beschermingsstatus niettemin kan worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Albanië een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands

gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.8. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot vorige asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een latere asielaanvraag rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerdere asielaanvraag zijn afgelegd.

3.4.2. In het kader van zijn tweede asielaanvraag verwijst verzoeker naar zijn initieel vluchtrelaas. Hij geeft ook aan dat hij in het verleden in een conflict verwickeld is geweest met een crimineel naar aanleiding van een aan/verkoop van grond. Omdat hij geen namen durfde te geven, had hij deze feiten eerder verzwegen. Verder stelt hij dat hij in het verleden lid was van de Democratische Partij (DP) en dat DP'ers geen rechten kennen en gewroken worden. Ook beweert hij als katholiek in Albanië niet veel rechten te hebben.

Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."*

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekers verklaringen niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag op grond waarvan werd besloten tot de ongelooftwaardigheid van de door hem uiteengezette vluchtmotieven.

3.4.3.1. In zoverre verzoeker zich in het kader van onderhavige asielaanvraag opnieuw beroept op de asielmotieven die hij in zijn eerste asielaanvraag heeft aangehaald, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongelooftwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen in een opeenvolgende asielaanvraag erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande terecht opgemerkt als volgt: *"In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag ten dele steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige aanvraag hebt uiteengezet, met name de problemen die u kende met de moordenaars van uw schoonbroer en het feit dat u kinderen in België zijn. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw vorige asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat u uw ingeroepen vrees voor uw schoonfamilie en voor de moordenaars van uw schoonbroer niet aannemelijk had gemaakt en omdat u niet aannemelijk had gemaakt geen beroep te kunnen doen op de hulp en bescherming van uw autoriteiten. Uw wens tot gezinshereniging hield dan weer geen verband met de criteria van de vluchtelingenconventie, noch met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd. U ging hiertegen niet in beroep.*

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Voor wat betreft uw vrees ten aanzien van de moordenaars van uw schoonbroer legt u immers geen bijkomende inhoudelijke verklaringen af, noch brengt u relevante stukken hieromtrent aan."

Voorts wijst de commissaris-generaal er correct op dat verzoekers wens tot gezinshereniging niet ressorteert onder de Vluchtelingenconventie en evenmin enig verband houdt met de bepalingen inzake subsidiaire bescherming.

Daarnaast kan de commissaris-generaal worden bijgetreden waar verzoekers bijkomende verklaringen worden beoordeeld als volgt: *"Verder beweerde u in een conflict met een crimineel verwickeld te zijn geweest naar aanleiding van een aan/verkoop van grond. U heeft dit conflict evenwel nooit eerder ter sprake gebracht, noch bij uw eerste asielaanvraag tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, noch tijdens de beroepsprocedure tegen de weigeringsbeslissing van het CGVS voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Hoewel uw eerste asielaanvraag definitief werd afgesloten op 11 juni 2015 voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, diende u pas nadat u door de Belgische autoriteiten aangehouden en opgesloten werd met het oog op uw verwijdering van het Belgisch grondgebied en minder dan een etmaal voor uw geplande repatriëring een nieuwe asielaanvraag in. Dergelijk handelen is geenszins in overeenstemming te brengen met een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, noch met ernstige schade zoals omschreven in de definitie van subsidiaire bescherming. Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt er dan ook toe geen enkel geloof te kunnen hechten aan het beweerde conflict. Uw verweer dit conflict niet eerder aangekaart te hebben omdat u geen namen durft te noemen kan niet weerhouden worden. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure.*

Uw bewering dat u ten gevolge van uw vroeger lidmaatschap bij de DP problemen zal kennen, omdat DP'ers nu eenmaal gewroken worden en geen rechten hebben, is een blote bewering die elke objectieve grond mist. Vooreerst moet opgemerkt worden dat u, volgens uw verklaringen afgelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag (1ste AA, CGVS-vragenlijst ingevuld bij DVZ), slechts een viertal

jaar lid was van de DP en dit aan de beginjaren van de partij (de partij werd opgericht in 1990). U bent aldus reeds meer dan 20 jaar niet betrokken bij de partij/politiek, waardoor het geenszins aannemelijk is dat u anno 2017 nog problemen zou kennen ten gevolge van uw betrokkenheid bij de DP. Deze vaststelling geldt te meer daar u slechts gewoon lid was en u in uw eerste asielaanvraag niet de minste melding maakte van enig probleem ten gevolge van uw (vroegere) politieke voorkeur. Bovendien blijkt uit informatie dat hoewel er een politiek spanningsveld bestaat tussen de DP en de SP (Socialistische Partij; de huidige regeringspartij) - wat zich in verkiezingsperiodes durft te vertalen in het uitoefenen van druk op kiezers door o.a. te dreigen met ontslag opdat zij verkiezingsevenementen zouden bijwonen – er geen sprake is van een systematische vervolging of een systematisch ontzeggen van de toegang tot het uitoefenen van basisrechten. Aldus is een (vroeger) lidmaatschap bij de DP actueel geen grond om a priori problemen te kennen in Albanië.

Ook uw opmerking dat u als katholiek in Albanië geen rechten heeft, is een blote bewering die elke objectieve grond mist. Albanië is een seculiere staat waarin godsdienstvrijheid gerespecteerd wordt en discriminatie op grond van religie bij wet verboden is. In het algemeen wordt deze godsdienstvrijheid gerespecteerd en is er geen sprake van veiligheidsincidenten ten gevolge van religie. Het louter katholiek zijn is aldus geen grond om actueel a priori problemen te kennen in Albanië.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Hij blijft immers in wezen steken in het louter volharden in en herhalen van zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het poneren van een vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wat echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming te herstellen.

3.4.3.2. Waar verzoeker nog opwerpt dat de bestreden beslissing werd genomen zonder dat hij werd gehoord, dient het volgende te worden benadrukt.

Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest.

Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (Zie artikel 51 van het Handvest en de toelichtingen bij het Handvest van de grondrechten Pb.C. 14 december 2007, afl. 303). Zie ook HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, ro. 38 en HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 86).

Het hoorrecht kent een algemene toepassing. Het Hof heeft steeds gewezen op het belang van het recht om te worden gehoord en op de zeer ruime strekking ervan in de rechtsorde van de Unie. Vaste rechtspraak van het Hof stelt dan ook dat dit hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, dit is een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden. (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak).

In casu wordt verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging genomen overeenkomstig artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Het staat buiten twiifel dat een dergelijke beslissing een bezwarend besluit betreft dat de belangen van betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet werd ingevoegd bij wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8

juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dit artikel vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is *in casu* derhalve van toepassing. Immers, een nationale maatregel, waaronder zowel formele als materiële wetgeving als individuele toepassingen worden begrepen, valt binnen de werkingssfeer van het Unierecht wanneer hij wordt aangenomen ter omzetting van een richtlijn of dezelfde doelstellingen nastreeft als een richtlijn, of wanneer hij een invloed heeft op een door het Unierecht verzekerd recht. In al deze gevallen moet de nationale maatregel de Europese algemene rechtsbeginselen respecteren (M. DESOMER, "De Belgische asielprocedure en de Europese administratieve rechtsbeginselen van de hoorplicht en het recht op inzage", *T. Vreemd.* 2009, 20).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 34).

Artikel 32.3 van Richtlijn 2005/85/EG (thans artikel 40.4 van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: *Procedurerichtlijn 2013/32/EU*) voorziet in de mogelijkheid van een voorafgaand onderzoek met betrekking tot de vraag of er nieuwe elementen aanwezig zijn die relevant zijn met betrekking tot de definitieve uitkomst van een voorgaande asielaanvraag. Het betreft in essentie de vraag of er alsnog pertinente of manifeste redenen zijn die, gelet op de in het kader van de behandeling van de eerdere aanvraag gedane vaststellingen, een internationale beschermingsstatus wettigen. In dit verband bepaalt artikel 34.2 c) van Richtlijn 2005/85/EG (zie ook artikel 40.2 b) van de *Procedurerichtlijn 2013/32/EU*) nog dat de bevoegde instantie kan afzien van een persoonlijk gehoor. Het is dan ook mogelijk dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op grond van de elementen die aan de minister of diens gemachtigde dienen te worden meegedeeld, zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid, een beslissing neemt (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 22-23).

Deze mogelijkheid werd voorzien in artikel 6, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat luidt als volgt: *"In afwijking van § 1 kan de Commissaris-generaal in het kader van de behandeling van asielaanvragen op basis van artikel 57/6/2 van de wet afzien van een persoonlijk onderhoud met de asielzoeker wanneer hij van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de asielzoeker aan de Minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de wet."* Dit artikel werd gewijzigd bij artikel 2 van het koninklijk besluit van 17 augustus 2013 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Uit het Verslag aan de Koning blijkt dat de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal, dat de commissaris-generaal kan oordelen dat hij na het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen persoonlijk onderhoud met de asielzoeker noodzakelijk acht en dat de commissaris-generaal kan afzien van een persoonlijk gehoor wanneer hij op grond van een individueel en inhoudelijk onderzoek van de nieuwe elementen die aan de Minister of zijn gemachtigde werden meegedeeld zoals bepaald in artikel 51/8, tweede lid en artikel 51/10 van de Vreemdelingenwet, van oordeel is dat hij een beslissing tot al dan niet in overwegingname van de asielaanvraag kan nemen.

Ten slotte wijst de Raad erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C-301/87, Jurispr. blz. I-307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C-288/96, Jurispr. blz. I-8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C-141/08 P, Jurispr. blz. I-9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C-96/11 P, punt 80).

Hieruit volgt dat *in casu* niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het niet inoverweging nemen van een tweede asielaanvraag, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit, *in casu* de beslissing houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag, leidt (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 39).

Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad *in casu* aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 40).

Verzoeker brengt in voorliggend verzoekschrift geen valabele elementen bij die hij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het al dan niet in overweging nemen van zijn tweede asielaanvraag.

Voorts blijkt dat verzoeker verklaringen heeft afgelegd op de DVZ, dat hij er een vragenlijst voor de commissaris-generaal invulde (administratief dossier, stuk 21) en dat hij op het CGVS uitvoerig werd gehoord op 11 mei 2009, waarbij hij werd bijgestaan door zijn advocaat (administratief dossier, stuk 9). Derhalve heeft verzoeker ruimschoots de kans gehad zijn standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten en aanvullende stukken neer te leggen en wordt een schending van de hoorplicht niet gegrond aangevoerd.

3.4.3.3. Gelet op het geheel van wat voorafgaat treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

3.5. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel. In acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas, zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in zijn land van herkomst een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing correct wordt gesteld als volgt: *“Bij gebrek aan nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt, moet de commissaris-generaal, in overeenstemming met artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, op een met redenen omklede wijze oordelen of een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement.*

Het CGVS merkt hierbij op dat het in het kader van de haar op grond van de Vreemdelingenwet toegekende bevoegdheid uitsluitend uitspraak doet over de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij het beoordelen of een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel is de bevoegdheid van het CGVS bijgevolg beperkt tot een onderzoek van de elementen die verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen nieuwe elementen aan de orde zijn of door u zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er actueel geen

elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een terugkeerbesluit naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.

Wat de eventuele problemen betreft die geen verband houden met de criteria bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, wijst het CGVS er op dat de Dienst Vreemdelingenzaken dienaangaande vastgesteld heeft dat er geen schending van artikel 3 EVRM werd aangetoond.

Bijgevolg dient dan ook besloten te worden dat er geen elementen voorhanden zijn waaruit kan blijken dat een verwijderingsmaatregel naar uw land van herkomst een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel.”

3.6. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een juni tweeduizend zeventien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK